

«Прицокало, прибилось, притекло...» (1965)

Вінграновський Микола Степанович

* * *

Прицокало, прибилось, притекло,
Припало, пригорнулось, причинилось,
Заплакало і — нікма утекло
Чорняве полум'я з печальними очима.

До телефону — він його не бачив.
Хоч телефон — сюди-туди: нема!
А ніч, а дощ, а град по ринвах скаче,
І груша з грушами прибилась до вікна.

Прицокало, прибилось, прилюбилось...
Узяв у голову, чи, може, так — приснилось!

Чорняве полум'я, чорняву ту завію
Узяв у душу, як блакитний сон.
А чути плач — то плаче телефон,
Просунувши у ніч свою холодну шию.

1965

Постійна адреса: http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/prytsokalo_prybylos_pryteklo